

Anna Westergaard: Det er nu anden gang, ydelsen af de midlertidige lønnings- og pensionstillæg til distriktsjordemødre forlænges, denne gang ved en fastsat frist til den 31. marts 1952, idet man, som det fremgår af bemærkningerne til det foreliggende lovforslag, forventer, at der inden dette tidspunkt fra det indenrigsministerielle udvalg vedrørende fødselshjælp m. v. vil foreligge forslag angående den endelige fremtidige ordning af jordemodervæsenet. Det er her i tinget både ved behandlingen af den oprindelige midlertidige lov og ved dennes senere forlængelse, også i dag, fra forskellig side understreget, at det ville være meget ønskeligt, om det siddende udvalg snart ville kunne komme til ende med sine øjensynlig meget dybtgående overvejelser. Ved den forrige behandling af det spørgsmål, der ligger for, i november 1949, lovede også den daværende indenrigsminister at henstille til kommissionen, at der blev sat så megen fart på arbejdet som muligt. Det er et noget fattigt resultat af denne henvendelse, at vi nu, et år efter, får at vide, at man må reservere sig endnu 1 $\frac{1}{4}$ år, inden denne sag kan forventes afsluttet. Udvalget blev nedsat i 1947, og det kan altså efter al sandsynlighed opnå at holde 5 års jubilæum, inden det afslutter behandlingen af denne sag. 5-år er en lang tid, ikke mindst når man tænker på sagens store betydning for hjemmene og deres sundhedsmæssige side, men også, når man ved, at den store lønningskommission, der behandlede lønningsforholdene for statens tjenestemænd, og som blev nedsat i 1943, trods besættelsen og de dermed følgende forhold arbejdede sådan, at loven om tjenestemændene med dens tusinde paragraffer kunne vedtages i sommeren 1946. Jeg ved ikke, hvem der er medlemmer af udvalget om jordemodervæsenet, men det er dog vist et spørgsmål, om der ikke på de afgørende steder er en vis tilbøjelighed til at samle for mange særlige kommissionshverv hos for få personer, der derved får for lidt tid til de pågældende enkelte arbejder, og om ikke en større spredning af særlige opgaver ville muliggøre en noget hurtigere afvikling af de forskellige sager. Nu ser jeg nok, at det ventes, at udvalget vil komme med forslag inden 31. marts 1952. Jeg vil gerne udtrykke håbet om, at det må blive længe inden, så det ikke skal blive nødvendigt, at ikke alene denne rigsdagssamling, men også den næste og måske den næste igen skal gå, inden denne meget

vigtige sag bringes til afslutning, idet rigsdagen vel også har et krav på en passende tid til overvejelse af dette øjensynlig meget dybtgående problem.

Jeg anbefaler lovforslaget til gennemførelse i håbet om, at den nye indenrigsminister må have en meget tiltrængt heldig hånd ved sin påvirkning af det siddende udvalg.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg takker de ærede ordførere for den velvilje de dog trods alt har vist lovforslaget ved alle at anbefale det til vedtagelse. Jeg tør ikke gå ind i nogen længere diskussion om denne sags enkeltheder eller om de planer, min forgænger kan have haft med hensyn til kommissionsarbejdets omfang og varighed. Det tager altid, tror jeg, en vis tid for enhver at blive fuldstændig indlevet i de mangfoldige problemer af vidt forskellig karakter, som man overtager samtidig med en ministerpost, og jeg skal gerne overfor det høje ting indrømme, at jeg her bevæger mig på et område, hvor jeg ikke tør have nogen mening at sætte op mod de erfaringer, som det høje tings ordførere har. Jeg har fået at vide, at landstinget plejer at behandle jordemoderloven først, og jeg beklager, at jeg har begået den fejl først at fremsætte forslaget i folketinget, men dermed er jeg også klar over, at jeg her står overfor et rigsdagsting, som i særlig grad vil kunne tale med om det emne, det drejer sig om.

Jeg er derfor glad ved, at det ærede medlem fru Grete Mølbak Frederiksen, der ytrede ønske om at få lov til at kværulere, dog ikke kværulerede mere, end tilfældet var. Jeg vil i det hele taget udtale håbet om, at det aldrig bliver værre, når man forbereder sig på at kværulere, end det blev for det ærede medlem ved denne lejlighed. Det ville andetsteds i dette store hus være behageligt, om dette i alt fald ville være maksimum, når man anvender dette udtryk. Jeg forstår, at det vigtigste for det høje ting er at få en ende på denne sag, og jeg skal på baggrund af, hvad der er sagt her, og hvad der blev sagt forleden i folketinget, henvende mig til kommissionen og prøve på at danne mig et indtryk af, hvorledes dens arbejde ligger, så at jeg i alt fald kan sætte en streg under, at det høje ting bygger på forventningen om, at kommissionen vil være færdig i god tid inden marts 1952. Med disse bemærkninger takker jeg for, at man vil fastholde de hårdt tiltrængte